

идваше агентътъ, който я бѣ настанилъ тукъ и продължаваше да я покровителствува. Тя го приемаше любезно, като свой човѣкъ, съ малко страхъ, и желание да му угоди. И макаръ че той бѣше грозенъ момъкъ, извратенъ, и съ лошъ дѣхъ въ устата, тя малко се гордѣеше съ него. Все пакъ, тука той бѣше единствения познатъ отпорано човѣкъ, и тя знаеше че зависи отъ него. Понѣкога му услужваше и съ пари, приятелски, безъ да ѝ се зловиди.

— Видѣ ли какъ те наредихъ, Тинче?... — думаше често той. — Мене слушай, и нѣма да сбъркашъ!..

Тинка прави усилие да прецени не е ли, наистина, сбъркала, затваря за мигъ очи, и клати глава. Хе, то се знае че не е сбъркала! Въ паметъта и се превърта животътъ до преди две години. Малката кжщичка на сестра ѝ при Захарната фабрика, сиромашията, всѣки день по-черна, плетачното ателие, дето работѣха шесть други момичета, като нея. Тѣ всички бѣха минали вече презъ ржцетѣ на нисичкия, шишкавъ стопанинъ, мина и тя по реда си. После, онзи хубавецъ шлосеръ, който я водѣше вечеръ на кино и въ сладкарници, и